

blive gjort gjældende i de fleste Tilfælde; dette tror jeg er Sagen. Dette Infaskationsspørgsmaal er kun et lille Som, men det er den Nøgle, som vil afgjøre Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal have Kurator eller midlertidig Bestyrer i de væsentligste Boer.

Alberti: Den ærede Minister endte med at spørge mig om, hvad der skulde være i Veien for, at en Skifteret kunde behandle en Kreditforenings Bo. Der er det i Veien, at Forholdenes Magt overvælde Personlighederne; der er det i Veien, at Stiftesforvalteren hverken besidder den Dygtighed eller Udholdenhed eller Arbejdsstyrke, der udfordres til at behandle indvillige Boer. Jeg taler naturligvis ikke om det personlige Ansvar, ikke om Penge; men ogsaa fra denne Side var det dog vel noget betænkeligt at betroe store Boer til en hvilken som helst Stiftesforvalter, naar han ikke stiller Sikkerhed, og det gjør Stiftesforvalteren jo ikke. Jeg vil blot her minde om en Forespørgsel i Landsstinget angaaende Stiftesforvalteren i Rønne. Men Spørgsmaalet har ikke nogen reel Betydning med Hensyn til det foreliggende Endringsforslag. Derimod var det næstsidste Punkt, som den ærede Minister omtalte, Spørgsmaalet om de tvungne Afkøber, og der glemte, eller i alt Fald forbigik, den ærede Minister en af mine Hovedgrunde, som var den, at man vilde bringe insolvente Personer til at opgive Boet itide, imedens der var Noget at affordere om; dette var en af mine Hovedbetragtninger med Hensyn til dette Spørgsmaal. Jeg er ikke, som et andet æret Medlem af Udvalget, principmæssig imod Tvangsafføder, men jeg tror ikke, at man skal begynde med at udstrække Tvangen ned over Halvdelen af Fordringshavernes Krav. Jeg vil i Dyrigt bemærke til hvad jeg her har fremført og til hvad jeg har fremsat i Udvalget, skjøndt jeg egentlig ikke har Noget væsentlig mod Tvangsafføder, at det Tidspunkt, hvorpaa Lovforslaget fordrer Tvangsafføder, i det virkelige Liv vil medføre, at Tvangsafføder meget sjelden vil blive anvendt. Der forlanges nemlig ifølge Lovforslaget, at Skyldneren skal fremsætte Forsørgende om Tvangsafføder nogle faa Uger, efter at han er gaaet

fallit; og gjør han det ikke, skal han stække Halvdelen af Kreditorernes Samtykke til at fremsætte Forslaget endnu en Gang, men saaledes som Forholdet viser sig, et en Skyldner først efter Aar og Dag — i Reglen — og meget ofte først efter længere Tids Forløb i Stand til at byde Afkøder. Det er i Almindelighed efter den Maade, hvorpaa Folk sidde hen, inden de fallere, umuligt for dem at afvikle deres Gjældsforhold, affødmæssig inden meget lang Tid, efter at Falliten er begyndt. Derfor siger jeg, at den hele Bestemmelse om Tvangsafføder, saaledes som den er opstillet i Lovforslaget, vistnok vil vise sig at være temmelig ubrugelig; og jeg tror, at efter nogle Aars Forløb vil Erfaringen fremkalde en Udvidelse af denne Bestemmelse og bringe det dertil, at Udgang til Tvangsafføder bliver sat med meget længere Frist for Skyldneren, f. Ex. 1 Aar, efter, at han har opgivet sit Bo som fallit. Den ærede Minister sagde, at mit Forslag om at give Proklama affjærende eller præklusiv Virkning er uden Forbindelse med Lovforslagets Tanke, men jeg skulde dog tro, at der i flere af Lovforslagets Bestemmelser indeholdes en Retsfortabelse. Der er ikke saa faa Steder netop i Lovforslaget, efter hvis Bestemmelse en Retsfortabelse finder Sted, og derfor tror jeg, at dette ingenlunde kan siges at være i afgjort Strid med Lovforslagets Tanke. Så, jeg veed ikke, om jeg har taget fejl af Meninger af dette Lovforslag, jeg veed ikke, om en Fordringshaver, hvis han aldeles undlader at anmeldte sin Fordring i et Bo, vedbliver at have Fordringen paa Skyldneren efter Konkursens Slutning. Det maa vel være Meningen af Lovforslaget, siden den ærede Minister har erklæret, at der ikke ligger nogen Retsfortabelse til Grund for Lovforslagets Bestemmelser om Proklama; men dersom dette er Tilfældet, har jeg rigtignok ikke forstaaet Lovforslaget tilstrækkelig, og saa vilde jeg ønske, at der maatte komme en Et fœining, som gjorde, at denne Folge blev klart fremstillet. Flere af de ærede Talere have gjort Indvendinger imod mitne Forslag til §§ 24 og 25, og man har da navnlig sagt, at det Andragende fra Grosserer-societetets Komite, hvorpaa jeg har støttet disse Forslag, låa for, inden Afgjørelsen blev